

Temps Ordinari - Vint-i-novè diumenge

Per Francesc Riera el dl., 10/10/2022 - 10:30

[Ex 17,8-13](#)

[2Tm 3,14-4.2](#)

[Lc 18,1-8](#)

LA "TOSSUDERIA" COM A VIRTUT, EL CAS D'UNA VÍDUA

DESITGEU EL MON NOU DE DÉU, EL REGNE, COM ELLA

Els relats que pinta Lluç en aquests últims trams del seu Camí a Jerusalem, van jugant amb paraules "fortes" i amb escenes "amables". Ara, una paràbola deliciosa, alhora "forta i amable". Fa imaginar tres personatges.

1. Una pobre vídua (signe de la indefensió) que suporta injustícies, que no hi ha manera de resoldre. La Viuda és el crit del poble: fins quan Senyor! Una situació bloquejada que dura massa temps, el jutge no li fa cap cas, ella és una última de qui no cal ocupar-se.

També el cristià de la comunitat de Lluç experimenta que la justícia del Regne no acaba mai d'arribar, i perd l'esperança i la fe: per més que lluito, el Regne no arriba, ni per a mi, pobre pecador, ni per al món. No val la pena escarrassar-s'hi gaire més (mireu els telenotícies...! mireu el meu cor ple de nafres amb els set pecats capitals...!). No es pot fer gaire res.

-- Tanmateix la viuda és inflexible a la frustració i al desànim, no s'ha desapatat del combat. Potser una tossuderia ben ingènua davant la prepotència, el sistema...!

2. Un jutge corrupte, sense consciència, ni ètica professional. És el ric Epuló que ha "bunqueritzat" el seu cor perquè no hi pugui entrar cap crit dels pobres Llätzers, que criden la seva impotència a la porta de casa seva. Un poca-vergonya que només està per als seus, per als magnats. A aquest sí que els "farà justícia" de les molestes reivindicacions que posen els desvalguts. Tot plegat ben tret del carrer dels dies de Jesús (i dels nostres!).

-- Tanmateix el jutge es troba obligat, contra la seva voluntat, a fer justícia.

3. El cor de Jesús. Queda del tot admirat de l'esperança "contra tota esperança", del poble, representat per la vídua, per la seva tossuderia, per la fe que manifesta. Jesús, encisat d'aquest capteniment, lloa admirat a la dona, i es pregunta: "el Fill de l'home, quan vingui, trobarà fe a la terra", com la que té aquesta dona?

Potser, també, la vídua és una imatge de Jesús pujant a Jerusalem, que tossudament "predica" al poble i "prega" al Pare, enmig d'un Regne que sembla, que no arriba (més aviat el que sembla que s'acosta és la passió!)

* * * * *

Aquesta bella paràbola és una invitació a la tossuderia, a esperar i lluitar pel Mon Nou de Déu, per al nostre entorn i per a nosaltres mateixos, malgrat que sembla que no arriba: ni al món, ni al meu cor...! Que la vida sigui oració persistent demanant que vingui el Regne en la seva plenitud (Maranatha!).

Cal superar el desencís que ens tempta, bona teràpia per a èpoques desil·lusionades quan sembla que s'ajorna la vinguda del Senyor. Cal pregària insistent, "vingui el teu Regne!", al nostre món, al meu cor.

I potser amarats d'aquesta pregària descobrirem que el Regne ja és enmig nostre.

ETIQUETES

PREGÀRIA CONSTÀNCIA ESPERANÇA